

Jedeme fotit Saharu, protože je čistá

MARTIN KAMÍN
www.fotoexpedice.cz
Facebook: martinkaminphotography

V muslimských zemích jsem fotil už mnohokrát. Mé zkušenosti s lidmi vyznávajícími Islám a Mohameda jsou nadmíru krásné. Z Indonésie i Srí Lanky jsem si dovezl překrásné fotografie a vzpomínky. Těším se z jejich pohostinnosti, a pokud je člověk naladěný na otevřenost, klid a respekt, nepotká ho žádný konflikt. Jestliže mé chování někoho omezuje, vždy používám nejuniverzálnější světový jazyk a tím je úsměv, přátelské chování, někdy i poplácání po ramenou. A to mi pokaždé dovoluje pořídit fotografie lidí, kteří jinak turisty odmítají a odhánějí. Vřelá a „bezbariérové“ chování typu já jsem turista a ty jsi domorodec je totiž zarazí, protože takto se k nim turisté málokdy chovají.

Text a foto: MARTIN KAMÍN, www.fotoexpedice.cz, www.facebook.com/martinkaminphotography/

Maroko jsem si jako fotografickou lokaci „vysníval“ od roku 1997. Z mnoha důvodů. Většinou čistě fotografických, ale pochopitelně také kulturně-historických. Maroko – vymodlená země s osvětleným vláděm, mírně zavánějící socialismem, ale přesto všechno s nádechem dalek, vůní Afriky a přístupným Islámem.

Loni jsem se při plánování fotoexpedice rozhodl, že si na Maroko čas udělám. Právě v době mezi jednotlivými expedicemi, kdy se objevují chvílky na trošku kreativnější přístup a kdy nemám povinnosti vůči studentům. Kromě samotných fotografií chci z cesty přivést fashion-boudoir-portrétní snímky s mou ženou, která jede se mnou. Konečně si plním sen a navíc mám s sebou model, který mi bude „trpělivě“ pózovat. Máme možnost se věnovat některým portrétním tématům do hloubky. Láká mě také živá představa, že jsem mimo svůj ateliér, bez záblesků, v-flatu, komfortu nejrůznějších modifikátorů světla nebo odrazek a propriet, stojím s fotoapará-

tem ve složité světelné situaci a mám udělat profi fotku. Je to výzva – a to mě motivuje.

Téma je tentokrát čistě nekrajinářské. A má to svůj důvod. Chci do Maroka pořádat od roku 2021 pravidelné fotoexpedice a vybíral jsem podle toho pochopitelně i vybavu: zůstalo u fotoaparátu, objektivů, stativu, blesku a nějaké bižuterie. Prošel jsem si – musím tady přiznat čtenářům, že velice krátkým – obdobím zvažování, zda s sebou vzít také filmový fotoaparát. Představa mít některé fotografie také na celuloidu, mě drásá – v tom nejlepším slova smyslu. Jenže jak to bývá, máte nějaké oblečení pro model, trička, dvojce kalhoty, dvojce boty a na jednu je 20 kg v odbaveném zavazadle spotřebováno. Takže to zkusím bez filmu a černobílé fotografie si vyvolávám z digitálu.

Výsledná zátěž fotobatohu, jenž si беру s sebou na palubu, je z pohledu hmotnosti a počtu kusů relativně skromná. Otevírám batoh a nacházím tam plnoformátový digi-

tální fotoaparát, skla 24 f/1,4, 35 f/1,4 a 85 f/1,4, lehký stativ, systémový blesk, baterie, šedé neutrální filtry a dobíječku.

Nekrajinářská témata a letný pohled do internetových galerií mě také mírně odlehčují a osvobozují. Zapomínám na šedé přechodové filtry, těžký a velký stativ, spouště, polarizační filtry a desítky dalších drobných neřestí, bez kterých si focení krajiny už ani neumím představit. Přepínám se do módu model, póza, pozadí, vizáž, dress, jedno jednoduché světlo, slunce a práce se stíny. Nořím se do internetu a hltám snímky z exotické Afriky, nechám se strhnout barvami, tmavým sluncem, saharskou barvou písku a tmavými tvářemi lidí smíchaných z původních berberských obyvatel Maroka a příchozích Arabů. Díky blízkosti Evropy a Středozemního moře je Maroko dlouho pod vlivem římské a helénské civilizace, ale naštěstí si zachovává svůj charakter a duchovní vibrace. Právě díky kočovným Berberům A to mě láká.

Časový pres před odjezdem je příliš velký. Nestíhám si nic moc naplánovat, třeba ubytování ani cesty, ani výlety do konkrétních lokalit, jen ta poušť mi tam zůstává. S Lu si říkáme, že ji musíme bezpodmínečně zvládnout – ať to stojí, co to stojí. Jsem rozhodnut improvizovat a hledat lokace podle intuice, která mě už tolikrát nezklamala, příjemně překvapila a otevřela mi nevídaná místa a fotografické příležitosti. Plní se mi to také v Maroku.

Do pouště nakonec přijíždíme. Třídenní cesta na jihovýchodní hranice s Alžírskem je sice komplikovanější, než jsme čekali, ale návštěvy míst, kam turisté jen zabloudí, a samotná poušť nás fotograficky i lidsky strhávají. Barvami, větrem, pískem ve vzduchu a světlem se necháváme unášet. Pořizujeme tisíce fotografií a nemáme dost. Jen to tělo to nezvládá. Dnes na poušti, s nohama v horkém písku a žlutým sluncem sklánějícím se za moře, připouštím, že portrét nebo akt v dunách je tvůrčí a překrásný proces přinášející skvělé fotografie. Za tři hodiny focení – na pokraji sil – si vyčerpáním sedám na hranu duny a koukám do západu slunce. Ochladuje se, máme hlad, ale letný pohled na karty mě uklidňuje. Něco tam přece musí být.

Vracíme se do Marrákeše. Kouř v Medině, hluk a prach ulice, pokřikování prodejců, nespočet vůní vás objímají na každém kroku. Staré město mě vtahuje a láká nejvíce. Nacházíme tam místní lidi i ceny a minimum turistů. A při troše odvahy děláme nejlepší fotografie. Nemyslím tím vykrádat lidské osudy, ale přistoupit, zeptat se, usmát se, poplácat po rameni, případně podat ruku – to mají chlapi rádi – a prostě se s úsměvem zeptat. Někdo hned ukáže jednoznačné ne, někdo dovolí, někdo si řekne o peníze (které nikdy nedáváme a vždycky se z toho nějak vyprostíme).

Za týden se profotíme interiérem, boudoi-rem, aktem, streetem, večerními fotografiemi

potemněle Mediny, portrétem a turistickou fotografií až k fotkám kombinujícím blesk a okolní světlo. V půjčeném autě projíždíme některé „must see“ památky UNESCO a zažíváme obohacující a krásné setkání s místními. Fotek mám pět tisíc, ale jen proto, že na Saħare sypu na karty deset snímků za sekundu, a jak se ukazuje později, má to své dobré důvody.

Jak se praví v mém oblíbeném filmu Dobrý ročník: „Miluji poušť, protože je čistá.“ A ona opravdu čistá je. Bez lidí, možná jedno z mála ideálních míst na focení portrétu. Ale dá to zbrat. Takže sen jsem si splnil, teď sedám ke klávesnici a připravuji itinerář na příští rok. Virus nevirus, korona nekorona.

Martin ■

O AUTOROVÍ

Martin Kamín je profesionální fotograf, fotoexpediční guru, školitel, vydavatel a 12 let pořádá Fotoexpedice.cz a fotokurzy do fotogenických částí světa, které perfektně zná. Nejraději má focení krajiny, kam může sám vyrazit se stativem. Neustále se snaží objevovat světlo ve všech formách a používat ho při focení. O fotce říká: „Fotíme světlo a stíny a jejich vzájemnou hru.“